

som vi endnu ikke i dette Øjeblik helt og fuldt ud kan forlade os paa, at hvad Regeringen her forelægger for os, virkelig er det sidste.

Man behøver vel ikke formelt at skaffe ny Kapital til Veje, idet Staten ved sin Sikkerhedsstilling stiller Indskyderne for Fremtiden saaledes, at de maatte være af en usædvanlig Beskaffenhed, hvis ikke de sagde: Hvis vi for Alvor vil sikre vore Penge, maa vi selvfølgelig indskyde dem i Landmandsbanken, den Bank, Staten har garanteret — forudsat at de fik samme Rente der som andetsteds —, og saa vilde vel Landmandsbanken faa, hvad den behøver af Kapital. Her vil Regeringen hjælpe. I Gaar vilde den ikke hjælpe; den afviste Arbejdernes Krav, de Krav om Hjælp, der fremførtes paa Arbejderklassens Vegne, den afviste vort Krav om at træde hjælpende til overfor Industrien, saaledes at Arbejderne ikke fortsat skal begære Hjælp i Form af Understøttelse, men kan faa Arbejde, hvorved de kan ernære sig og deres.

Et Forhold, som jeg mener bør tages med i Betragtning ved denne Lejlighed, er Nationalbankens Stilling. Det fremgaar tilstrækkelig tydeligt af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, at Nationalbankens i Landmandsbanken indskudte 30 Mill. Kr. er tabt. Det fremgaar endvidere klart og tydeligt, at i det mindste Halvdelen af den af Nationalbanken indskudte Aktiekapital er tabt, og det tør anses for en Selvfølge, at den anden Halvdel ikke forrentes. Følgelig kan man lige saa godt sige rent ud, at Nationalbanken i dette Øjeblik har tabt sine 35 Mill. Kr. Da man i Forvejen ved, at Nationalbanken har tabt 20 Mill. Kr. paa Landmandsbanken, er der her i Nationalbankens Forhold til Landmandsbanken et konstateret Tab for Nationalbanken paa 55 Mill. Kr. Nu gaar jeg ud fra som givet, at vor Nationalbank uanset dette er urokket, og at man med Tryghed kan forlade sig paa, at den er i Stand til at ride alle Storme af, som maatte melde sig — den har jo ogsaa Engagementer andre Steder, som kan bringe Tab —, men paa den anden Side vil jeg ikke undlade ved denne Lejlighed at udtale, at man ikke uden Bekymring kan se paa, at det ikke har været muligt at gøre det, som jeg allerede paapegede som en Nødvendighed i September Maaned, at give Nationalbankens Ledelse en stærkere Stilling, end den hidtil har haft. Jeg anser det for paakrævet, at der sker en Ændring i Nationalbankens Ledelse. Jeg skal ikke paa nogen

Maade her komme ind paa personlige Spørgsmaal, men blot med fornyet Styrke henstille til den højtærede Regering og da navnlig til den eller de Ministre, der specielt har med Nationalbanken at gøre, omgaaende at foranledige, saa vidt det da er muligt for Regeringen, at Nationalbanken faar en Ledelse, der mere, end Tilfældet er i Øjeblikket, svarer til det, man med Rette kan kalde Tidens Krav.

Jeg skulde tage meget fejl, om den danske Krones overordentlig slette Stilling i Øjeblikket ikke i nogen Grad staar i Forbindelse med Nationalbankens hele Forhold. Jeg har nok læst i Regeringsbladene, at naar den danske Krone faldt, skyldtes det Socialdemokratiet og maaske ogsaa nogle enkelte andre, hvem skulde det ellers skyldes? Men sligt tages naturligvis kun for gode Varer af naive Venstrøelære. Mange sammenstødende Omstændigheder har bevirket, at Kronen er dalet i Kurs overfor Udlandets Valuta, men samlet tror jeg, man kan sige, at Hovedårsagen er Nationalbankens Mangel paa Evne til at lede den økonomiske Udvikling her i Landet dette Forhold vedrørende paa rette Maade samt Udlandets Mangel paa Tillid. Det er dette, der gør, at den danske Krone er blevet saa stærkt forringet i sin Værdi, som Tilfældet har været i de sidste Uger. Ogsaa af den Grund er det uomgængeligt nødvendigt, at der skabes fuld Tillid og den Sikkerhed i Ledelsen, som overhovedet er mulig. Det er store Værdier, der her staar paa Spil, store Interesser, der skal varetages for den enkelte Borger i Samfundet. En fortsat Nedgang i den danske Valuta maa nødvendigvis føre til, at Dyrtiden tager Fart igen, og at vi som Følge deraf kommer ind i nye Vanskeligheder. Det er aldeles ikke en Følge af den Kritik, der er rejst hverken fra vor eller fra anden Side, at den danske Krone er kommet i Forfald igen, udover hvad den var. Nej, det maa skrives paa Nationalbankens Konto, det maa skrives paa hele den økonomiske Politiks Konto, som den nuværende Regering bærer Ansvar for.

De enkelte Paragraffer i Lovforslaget skal jeg ikke fordybe mig i. Jeg har allerede nævnt § 1, ifølge hvilken Staten forpligtes til helt og fuldt ud at hæfte for Landmandsbankens Forpligtelser. Til § 2 skal jeg i Forbigaaende gøre en Bemærkning. I § 2 tages der nemlig paa anden Maade end i det Lovforslag, der blev vedtaget i September Maaned, Stilling til Bankens Ledelse, navnlig til Bankraadet. Jeg ved ikke, hvad der har bevirket, at Regeringen nu stiller